

חסיבת השבוע

לחיי

הספינה

שבדרך

"לרגל יום-הולדתם של ויליאם שייקספיר, המלכה אליזבת השנייה, ביינג קרוסבי ויונתן ברודר, נא" מר בהזמנה. "מזמין אותך העיתון שיקאגו טריביון להפגת ערב / קוקטייל / ריקודים / מיוזון / פעילויות תרבותיות. על סיפונה של א"מ קסטרן במארינה של תל-אביב... לבוש: תלבושת שיב-טית מסורתית, חליפות-ערב, מדים רשמיים."

מקבלי הזמנה לא שיערו לעצמם, כי היא באה מידי שייקספיר ז"ל או אליזבת או קרוסבי יבל"א. לא נותר להם אלא להניח, כי בעלי השימחה הוא יונתן ברודר, הכתב המזוקן ושופע-ההומור של העיר תון השיקאגואי.

הם באו בהמוניהם וברצון. אמר גם, רק דן בן-אמוץ לבש תלבושת שיבטית מסורתית — גלאביה מארוקאית. ההיילים — אפריים פורן, המזכיר הצבאי של ראש-הממשלה, ואילן תהילה, ראש-הלישכה של עזר וייצמן — לא לבשו מדים. ואף אחד-אחד לא לבש חליפת-ערב. גם הציר המצ'רי, אחמד גומע הפופולרי, היחיד שהקפיד לעגוד עניבה, הסתפק ב-חליפה אפורה.

אבל המסיבה היתה מסיבה. לא מסיבת השבוע, אלא מסיבת הערב. גה, אולי מסיבת השנה. הכל היה כמובטח: הפעילויות התרבותיות היו רבות ורבגוניות, בעיקר בין גברים ונשים. המיוזון היה כה שר-פעל כל טוב — אווזים שלמים, נקניקי קים, סאלטים — עד כי התרחש נס ישראלי: אחרי זליה של שש שעות נשאר עודף למסיבה נוספת. הוויסקי זרם כמים, והקוקטיילים כחלב, כי רבות מן הנר-

אכסטאזה

מלכת-היופי של הערב היתה, כנראה, ונדי מור, צעירה ילידת-לונדון, הנשואה לישראלי, בעל בית-הקפה, "הגלריה הלבנה". ונדי היתה הראשונה שהחלה לרקוד.

על הסיפון

רוקד דיאל תורגסון, כתב, "לוס-אנג'לס טיימס", שפורר בשעתו סערה כאשר פירסם עיתונו את פרשת הסגן פינטו, שנאסרה לפירוסם על-ידי הצנזורה הישראלית. מסיבב מנסים זוגות אחרים לרקוד, אך מתקשים לעשות זאת על גבי הספינה המטלטלת.

חתן השימחה

היה יונתן ברודר, כתב "שיקאגו טריביון" בישראל, הכורע בתמונה לרגלי חברתו הישראלית, אוולין אביס, העובדת ברשת-הטלוויזיה "אן-בי-סי". למטה: עודד גרא נאחו בעמוד לייצב את עמידתו.

כחות גילו לראשונה את הרעל הלבן הקרוי פינה-קולאדה. והררי קודים היו — כמו שאומרים — סוערים ממש — כי כאשר יצאה ספינת-השעשועים מן המא-רינה אל הים הפתוח, שסער לא מעט, לא הצליח איש לשמור על

שיווי-מישקלו. המוני הרוקדים על הסיפון העליון נסחפו אנה ואנה, נזרקו איש על רעהו ולהיפך, נא-חזו זה בזה וחיבקו זה את זה, מאונס ושלא מאונס, ולפעמים היה נדמה שכל החבורה העליונה תיש-טף אל תוך הים.

